

МОЯ ПОДОРОЖ У КРАЇНУ КНИЖОК

Любий читачу!

Ми раді знову зустрітися з тобою, а якщо ми ще не знайомі, то зробимо це в цьому навчальному році. Ми сподіваємося, що за літо тобі вдалося відпочити, зміцніти, підрости, ти краще читаєш і запам'ятовуєш.

А чи подобається тобі подорожувати? Тож запрошуємо тебе у подорож сторінками книжок, де ми поринемо в минуле, відвідаємо інші країни, пофантазуємо, дізнаємося багато нового й цікавого.

Валентин Бичко

Я ПРИЙДУ РАНІШ ЗА ВСІХ!

Ще і сонце не вставало,
А я встав (лиш ледве — світ!).
Миттю скинув одіяло,
Вмивсь, одівся — все як слід!
Це ще краще... Тож — побіг!..
Перший день навчання в школі —
Я прийду раніш за всіх!

Йду, гойдаючи портфелик,
По городах — навпрошки.
Он прокинувся метелик,—
Розтуляє пелюстки.

А ще ближче — по заріччю,
Через луки, повз ярки.
Йду і пісеньку мугичу,
Йду й збиваю будяки.

Вже проснулись і волошки,
Лиш голівками — хить-хить...
Он уже і сонця трошки
Із-за обрію стримить.

Вже в дубах — в гіллі могучім —
Вітер вранішній гуде...
Все проснулось. Тільки учнів —
Ще нікого і ніде!

От і школа... Як я скучив!
От ступаю на поріг...
Та ніде нікого з учнів...
Я прийшов раніш за всіх!

Жду... Нікого ще немає...
Поглядаю на замок.
Лиш по ганкові гуляє
Перший осені листок.
Час чекання ой нестерпний!
Скільки вже його пройшло!

.....

Це учора все було...
Я й забувся, що у серпні
Тридцять перше є число!
А сьогодні рано-рано
Я прокинувся — і притьом
До Степана, до Івана, —
В школу підемо гуртом!
Вийшло сонечко на обрій,
Уклонилось низько нам...

Так, раніш за всіх — це добре,
Тільки з друзями, не сам!

Розкажіть, як ви збиралися до школи цього року.

Якими були ваші враження на шляху до школи першого вересня?

ЛЮДИНА СТВОРИЛА КНИЖКУ

Створення книжки — одне з найвищих досягнень людини. Але спочатку, аби писати й читати, треба було придумати абетку (алфавіт).

Ось як про це розповідає англійський письменник Редьярд Кіплінг у своїй казці.

Редьярд Кіплінг

ЯК БУЛО ВИНАЙДЕНО АБЕТКУ

Скорочено

Спочатку дівчинка сиділа тихо.

Раптом Теффі сказала:

— Тату, я придумала вигадку, тільки це секрет. Крикни що-небудь, ну, що хочеш.

— *А!* — вигукнув Тегумай. — Годиться для початку?

— Годиться, — відповіла Теффі. — Знаєш, ти зараз ну чисто мов короп, що роззявив рота. Ану, крикни ще раз.

— *А! А! А!* — вигукнув Тегумай. — Але ти не смійся з мене, доцю.

— Я і не думаю сміятися, правда, правда, — запевнила Теффі. — Це просто так треба для моого секрету. Скажи знову *а*, тільки не закривай рота і дай мені акулячий зуб. Я хочу намалювати коропа з роззявленим ротом.

— Для чого? — спитав тато.

— Хіба не здогадуєшся? — відповіла Теффі, дряпаючи по березовій корі. — Це буде наш маленький секрет. Коли я намалюю коропа з роззявленим ротом на закуреній стіні нашої печери — звісно, якщо мама дозволить, — то ти одразу пригадаєш *а*. Тоді ми зможемо гратися, ніби я вискочила з темного кутка і налякала тебе, крикнувши *а*, — ну, так, як я робила на Бобровому болоті минулой зими.

— А й справді! — сказав тато таким голосом, яким говорять дорослі, коли слухають уважно. — Продовжуй, Теффі.

— От шкода! — сказала Теффі. — Я не вмію малювати всього коропа. Та це нічого, я намалюю щось схоже на його рот. Знаєш, коли ото короп стає на голову і риється в мулі? Отже, нехай це буде короп. Ми можемо гратися, ніби сам короп стерся, лишився тільки рот, що означає *а*.